

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΘΕΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ο Θεός συνήθιζε να κάνει περιπάτο, τον παλιό καιρό, στα δάση και στα λιβάδια. Δεν ήταν όμως πάντοτε χαρούμενος και ευθυμιο...

Ο Διάβολος του ζήτησε τότε να χωρίσουνε στη μέση τον κόσμο, κι' αυτός μὲν να πάρη τη γῆ, ὁ Θεὸς δὲ τὸν οὐρανὸν. Ἐζήτησε ἀκόμα...

Ο Θεός όμως δεν ἀρέστηκε σ' αὐτά. Ζήτησε ἀκόμα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τοῦ ὑπογράψῃ χαρτὶ γιὰ ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ εἶνε λέει ἴσους. Καί σ' αὐτὸ ὁ Θεὸς συμφώνησε καὶ τὸ χαρτὶ μὲ τὴν ὑπογραφή του ἦταν ἀμέσως ἑτοιμὸν.

Ο Θεός κάνοντας τὴ συμφωνία μὲ τὸν Διάβολο ξέχασε ὅτι, ὅταν ἔδωξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐὰ ἀπὸ τὸν παράδεισο, τοὺς ἔπευ νὰ καλλιεργούν τὴ γῆ ἐλεύθερα. Ὁ Διάβολος ὅταν πῆρε τὴν ὑπογραφή...

Νοικοκύρης εἰμ' ἐγώ ! εἶπε τότε ὁ Διάβολος. Ἀφήστε τὴν γῆ ἥσυχν εἶνε δική μου...

Ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Θεὸς στεναχωρήθηκε καὶ μετανόησε πὸν ἔδωσε τὴν ὑπογραφή του στὸ Διάβολο, ἔκανε ὁμοῦς ὑπομονή. Ὅταν ὁμοῦς ἄρχισε νὰ πληθαίνει ὁ κόσμος κι' ὁ Διάβολος τυραννοῦσε καὶ σκανδαλίζε τοὺς πάντας...

Φώναξε λοιπὸν ἕνα ἄγγελο τοῦ φανέρωσε τοὺς σκοποὺς του καὶ κατόπιν τὸν ρώτησε ἂν θὰ μπορούσε νὰ πάρη πίσω τὸ χαρτὶ αὐτὸ.

Ὁ ἄγγελος σκέφτηκε λίγο καὶ βρήκε τὸν τρόπο. Μιὰ καὶ δύο, λοιπὸν, πάει καὶ μπαίνει στὸ σπῆτι τοῦ Διαβόλου, ὑπηρετῆς. Ὁ Διάβολος ἀπὸ τὴν πρώτην ὥρὰ τὸν συμπάθησε.

Μιὰ μέρα πὸν ἔκανε περιπάτο σὲ μιὰ λίμνη ὁ ἄγγελος εἶπε στὸ Διάβολο : « Ἐσύ πὸν εἶσαι τόσο δυνατὸς καὶ τόσο ἔξυπλος μορεῖς νὰ βγάλῃς ἀπὸ τὴν μέση τῆς λίμνης μιὰ χούφτα ἄμμο ; » — « Μπορεῖς ἐσύ ; ρώτησε ὁ Διάβολος. — « Μπορῶ βέβαια ». — « Ἐμπρός λοιπὸν ἄς δοκιμάσουμε ». Ὁ ἄγγελος οἶχτηκε μέσα στὴ λίμνη καὶ σὲ λίγο βγήκε μὲ μιὰ χούφτα ἄμμο στὸ χέρι. Ὁ Διάβολος, γιὰ νὰ φανῆ κι' αὐτὸς ἀνώτερος, ἔβγαλε τὰ ροῦχα του καὶ οἶχτηκε κι' αὐτὸς στὴ λίμνη.

Τὴν ὥρὰ πὸν ὁ Διάβολος χασομεροῦσε μέσα στὸ νερὸ, ἄρπαξε ὁ ἄγγελος τὸ χαρτὶ καὶ πέταξε πρὸς τὸν οὐρανὸν. Ὅταν ὁ Διάβολος βγήκε ἀπ' τὴ λίμνη καὶ κατάλαβε τὴ τούφτιασε ὁ ἄγγελος ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγάει. Καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἄγγελος μῆ στὸν οὐρανὸν, ἐπρόφτασε καὶ τὸν ἄρπαξε μὲ τὰ νύχια του ἀπ' τὸ πόδι καὶ τούκοψε ἕνα κομμάτι κρέας.

Ὁ ἄγγελος κουτσαίνοντας πῆγε στὸν Θεὸ παραπονούμενος, κι' ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ κούτσανε καὶ τὸν Διάβολο. Ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ Διαβόλοι εἶνε κατσικολόδαροι καὶ κουτσαίνου...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος ἔγιναν ἐχθροί. Καὶ πολεμοῦνται ἀκόμη μεταξὺ τους, στὸν Παράδεισο ὁ ἕνας στὰ τάρταρα ὁ ἄλλος τῆς Κολάσεως !..

Διασκευὴ ἐκ τοῦ Βουλγαρικῶ Π. Ν. Στελλίου

σμένα μάτια του καρφώθηκαν ἐπάγω στὸ γιατρό...

— Ἐσύ ; ἐσύ ἐδῶ ;... εἶπε ὁ ἄρρωστος καὶ μὴ μπορῶντας πιά νὰ κρατηθῆ ἔπεσε ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι...

Ὁ γιατρός ἔτρεξε κοντὰ του προσπαθώντας καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ πάρη τὸ φάρμακο πὸν ἴσως νὰ τὸν ἔσωζε ἀλλὰ ἡ ἀγανάκη τοῦ θανάτου εἶχε ἀρχίσει νὰ κυριεύει τὸν Πασχάλ.

— Σουζάννα, Σουζάννα, εἶπε ἀκόμη δύο—τρὲς φορές ἀπλώνοντας τὸ χέρι του κοντὰ στὴ γυναικα του πὸν στεκότανε πλάι του.

Περάσανε ἀκόμη μερικὲς στιγμὲς καὶ ὁ ἄρρωστος ἀφοῦ ἀνοιξε μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του καὶ κούτταξε λίγο τὴ γυναικα του γιὰ τελευταία φορὰ, ξεψύχησε ψιθυρίζοντας...

— Δὲν μ' ἀγάπησες Σουζάννα, δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ... Arnaud de Laporte

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ

ΤΟΥ GOETHE

Ἦταν ὁ καιρὸς πὸν ζούσε ἀκόμα ὁ Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺν ἑνας ἀπλόος θνητὸς στὸ ἐφήμερο Βασίλειον τῶν Ἀνθρώπων.

Ἐνα πρωί, καθὼς εἶχε βγεῖ ἔξω μὲ τὸν ἀγαπητὸ του μαθητὴ Πέτρο καὶ περπατοῦσε μαζί του στοὺς ἐξοχικούς δρόμους μιᾶς μικρῆς πόλης, πὸν ἦταν κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Χριστὸς εἶδε νὰ λάμπη μπροστὰ στὰ πόδια του κάποιον περιέργο σιδερένιο ἀντικείμενο, τὸ ὁποῖο εἶται καθὼς ἦταν κατασκευασμένο καὶ καταπατημένο, δύσκολα μπορούσε κανεὶς νὰ διακρίνει τί εἶνε ! Ὁ Χριστὸς, μόλις τὸ εἶδε, σταμάτησε, δέξομε τὴν ὁμιλία πὸν εἶχε μὲ τὸν μαθητὴ του τὸν Πέτρο καὶ τοῦ εἶπε :

— Πέτρο ! Σχῦψε καὶ πάρε αὐτὸ τὸ σίδερο !

Ὁ Πέτρος ὁμοῦ, πὸν τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ ἄλλες σοβαρότερες σκέψεις, οὔτε ἄκουσε, οὔτε καὶ κατάλαβε τὴν διαταγὴ αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ χωρὶς νὰ δῶσῃ κ' ἰμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια του, ἔξακολουθῆσε σκεπτικὸς τὸ δρόμο του, ἀφήνοντας πίσω του τὸν Θεάνθρωπο.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐπανελάβε τὴ διαταγὴ του. Σταματημένος ὁμοῦ ἦτανε μπροστὰ στὸ σιδερένιο αὐτὸ ἀντικείμενο, ἀφοῦ ἔβριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸ μαθητὴ του, μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπὸ μακροθυμία καὶ ἔλεος, ἔσκυψε μόνος του καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὸ σίδερο.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐξεπλάγη, ὅταν πρόσεξε καλύτερα αὐτὸ τὸ ἀντικείμενο γιὰτὶ ἤξερε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πὸν τὸ εἶδε ὅτι τὸ πράγμα αὐτὸ πὸν ἔλαμνε μπροσὰ στὰ πόδια του δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοινὸ σιδερένιο πέταλο ἀλόγου.

Ἡ ὁμιλία πὸν τὴν εἶχαν διακόψει ξαναόρχισε καὶ σὲ λίγο θὰ ἔμπαιναν καὶ πάλι στὴν μικρὴ ἐκεῖνη πόλι πὸν ἔμεναν. Τότε ὁμοῦ ὁ Χριστὸς, καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ ἕνα σιδηρουγγεῖο, σταμάτησε γιὰ δευτέρη φορὰ καὶ πρόσφερε στὸ σιδηρουγγὸ ν' ἀγοράσῃ τὸ πέταλο πὸν εἶχε βρῆ στὸ δρόμο. Ὁ σιδηρουγγός, ἀφοῦ τὸ κούτταξε λίγο εἶπε στὸ Χριστὸ :

— Τρία δηνάρια δίνα γι' αὐτὸ τὸ πέταλο.

Ὁ Χριστὸς δέχτηκε τὴν τιμὴ καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο ἔπηρε τὰ χρήματα καὶ τάβαλε στὴν τσέπη του.

Λίγο πὸν πέρα, ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο τῆς πόλεως, ὁ Χριστὸς συνάντησε στὸ δρόμο του ἕνα γεροντάκο ὁ ὁποῖος πούλοῦσε ὥρατα κεράσια. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔλληψισε τὸν γεροντάκο καὶ δίνοντάς του τὰ τρία δηνάρια τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγα κεράσια. Ὁ γεροντάκος ἐξύγισε ἀμέσως τὴν ἀνάλογη ποσότητα καὶ εἶται ὁ Θεάνθρωπος ἐγένεμσε τῆς τσέπης του ἀπὸ τὰ δροσερὰ αὐτὰ καὶ κατακόκκινα φρούτα.

Ἐμπαιναν πιά μέσα στὴν πόλη ὅταν ὁ Πέτρος γύρισε καὶ εἶπε στὸ Χριστὸ :

— Εἶνε νωρὶς ἀκόμα ! Δὲν πάμε λιγάκι πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ Χριστὸς δέχτηκε καὶ ξαναβγήκαν πάλι ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Τὸ δάσος ἦτανε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη καὶ στὸ δρόμο ὁ Χριστὸς κουράστηκε.

— Θέλετε νὰ γυρῶσουμε, Δάσκαλε, τὸν ἐρώτησε ὁ μαθητῆς του.

— Ὅχι ἀκόμα ! εἶπε ὁ Θεάνθρωπος. Ἄς προχωρήσουμε λίγο πὸν πέρα !

Σὲ λίγο ὁμοῦ, ὅταν εἶχαν πιά μὴ μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους, ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ διψᾷ. Νερὸ ὁμοῦ δὲν βρισκότανε πούθεν.

Τότε ὁ Χριστὸς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κεράσι καὶ τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ χροφὰ στὴ γῆ. Ὁ Πέτρος μόλις τὸ εἶδε τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφαγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι τὸ κεράσι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ.

Λίγο πὸν πέρα ὁ Χριστὸς ἄφησε χροφὰ νὰ πέσῃ καὶ ἕνα ἄλλο κεράσι. Ὁ Πέτρος ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε κι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔφαγε. Τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπανελήφθη ἀρκετὲς φορές.

Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε τοῦ μαθητὴ του, χαμογελώντας :

— Ἄν εἶχες σκῦβε μιὰ φορὰ, δὲν θὰ ἔκανες τῶρα τὸν κόπο νὰ σκῦβεῖς καθετὸσο καὶ νὰ κοπιάζῃς. Τὰ κεράσια αὐτὰ πὸν βλέπεις τᾶρριχα ἐγὼ καὶ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα πὸν ἀγόρασα πρὶν μὲ τὰ χρήματα πὸν πῆρα ἀπὸ τὸ πέταλο ! Θυμᾶσαι ;

Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἐκπληκτος καὶ μόνο τότε θυμῆθηκε τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο ἀντικείμενο πὸν τοῦ εἶχε πῆ ὁ Δάσκαλός του νὰ σκῦψῃ νὰ τὸ πάρῃ, τὴν ὥρὰ πὸν περπατοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη.

Ἔτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ μας, εἶπε, συνεχίζοντας ὁ Θεάνθρωπος. Ὅταν δὲν θέλεις νὰ κουρασθῇς μιὰ φορὰ γιὰ κάτι, θὰ κουρασθῇς ἀργότερα καὶ θὰ κοπιάζῃς γιὰ πολὺ μικρότερα καὶ πὸν ἀσήμαντα ζητήματα !..

